

— Да, истина е, отговориха Графъ Келлеръ и Майоръ Чилиевъ.

— Не е ли истина, пакъ продължихъ азъ, че въ г. Парачинъ домакинката, на нашата квартира, заедно съ дъщеря си теглиха пищовъ срѣщу васъ, Константинъ Борисовича и Поручика Ордински, като ви казваха между другитѣ оскърбления и това, че Русситѣ били довели Турцитѣ до Дели-градъ? Не е ли истина, че въ Ягодинъ, когато пристигнахме прѣзъ нощта, Сърбитѣ не ни пущаха въ домоветѣ си, даже и тогава, когато градския комисаръ заповѣдваше да имъ чупятъ съ брадва портитѣ?

— Да, истина е, потвърди Майоръ Чилиевъ.

— Можалъ бихъ да ви приведа още много факти, продължихъ азъ къмъ Попова, но мисля, че тѣзи сѣ достатъчни, за да се фотографира нравственната физиономия на Сърбитѣ и ви се покаже тѣхнитѣ съчувствия спрямо Русситѣ. Колкото се отнася до хладността и несъчувствието на Българитѣ спрямо васъ — Русситѣ, ще ви кажа, че наведения отъ васъ единиченъ фактъ още нищо не доказва. Не бѣхте ли вий свидѣтель, когато Българитѣ срѣщаха руския солдатинъ — като Бога — избавителя? Не васъ ли бѣше обхванало чувството на умиление, когато гледахте, какъ Българитѣ въ Търново, Казанлъкъ, Стара-Загора и Габрово — мжжѣе, жени и дѣца, цѣлуваха ржцѣтѣ не само на офицеритѣ, но и на войницитѣ; какъ тѣ падаха прѣдъ всички ви на колѣнѣ и ви даряха съ каквото можяха и имаха? Не Българитѣ ли въ Батакъ при с. Българско-Сливо, носяха на войницитѣ пълни коля съ хлѣбъ, бурета съ вино и ракия, сиренье и други продукти? Но само тамъ ли бѣше това? Ами въ с. Юрта, въ Казанлъкъ, въ Стара-Загора? Е, кажете Николай Николаевичъ, какво искате повече отъ Българитѣ? Вий сами казвате, че Сърбина се рѣшавалъ само тогава да ви пушне въ къщата си, когато се убѣдялъ, че сте добъръ човекъ („Въспоминание добровольца“). Случило ли ви се е нѣкой пътъ тукъ, Българинъ да ви откаже въ своето гостоприемство?